

«FELIÇ TU QUE HAS CREGUT»

per GRISELDA COS I BOADA, osb

«ALEGRA'T!», així l'àngel saludà a Maria un dia a Natzaret, i no fou només una paraula profètica, sinó que la joia messiànica promesa, aquell dia va aparèixer ja radiant.

«Soc l'esclava del Senyor, que es compleixin en mi les teves paraules». Sí, de la humilitat de Maria aquell dia brollà un sí, que permeté a l'àngel Gabriel donar al món l'entrada majestuosa del Fill de Déu.

El centre de l'Anunciació, certament, fou el Crist, sí, i Maria fou l'Arca damunt la qual hi reposà el núvol de la Presència de Déu. I fou en el seu fiat on es donaren, en perfecta harmonia, el do de la gràcia divina i l'acolliment humà.

Avui, en la seva Assumpció al cel, Maria apareix radiant com la *imatge i primícia de l'Església*, com s'ha llegit en el prefaci de la missa, però fou per la seva humilitat que Déu l'exalçà reconeixent en ella un reflex de la seva pròpia imatge.

Maria és, en l'Església, el paradigma del deixeble creient: dona humil de Natzaret, generosa i alegre; cantora del Magníficat, cantat al cim d'un camí diligent. D'un camí fet amb el deler de servir. El Càntic de Maria fou una pregària *èxtasi* no pas al recés de Natzaret, sinó al llindar de la casa d'Elisabet; i és, encara, el càntic del món que, cada dia resa, meravellat, recordant el Sí que Déu digué a Maria lliurant-li el seu Fill!

Digne dona a qui el diàleg amb Déu legitimà com a íntima interlocutora seva.

El relat de l'Anunciació ens diu que l'Encarnació del Fill de Déu a Natzaret fou, certament, un fet històric; fou en aquest poblet tan humil on hi hagué l'esdeveniment més sublim de la nostra història: una nova creació, fruit meravellós i obra també de l'Esperit Sant.

Maria, «mare de l'autor de la vida», avui has estat incorporada a la Pasqua del teu Fill i, exalçada al cel; ja posseeixes en plenitud allò que, per a nosaltres, és encara objecte d'esperança. «Feliç tu que has cregut!».